

De start van de schoonmaak

Ik kan het me nog zo goed herinneren dat mijn moeder de hele huiskamer overhoop haalde. In elk hoekje moest ze kunnen komen met veger en dweil. De gordijnen waren voor de ramen weg. Het hele huis stond op z'n kop. Als ik thuis kwam van school, zat ik in een verlaten hoekje mijn kopje thee te drinken. Och, wat vond ik dat toch ongezellig, maar 't moest eenmaal 'warre' om 't schoon te krijgen. (B.L.)

Maertse boie en aprilse grille

Van de Vlaominge, onze zoijerbure, hè 'k 't bovestaonde gezegde gelêënd. 't Loidt in z 'n gehêël: 'Maertse boie en aprilse grille komme hoeneer ze wille.' Wij zegge op onze beurt: 'Maertse boie, die bedoije, dat de zeumer aan kom kroie.' En: 'Maert roert z 'n staert.' 't Is waer en 't geef aan datte me nog mor nie op veul vastighaid van 't weer motte rekene. Daer is faaitelijk nooit spraoke van, want wisselvalliger as 't bij ons is kan 't nieuwers in de wêreld weze. Maor toch, hee! As febrewaorie weer aangebroke is, hebbe me 't al over 'n paor zeumerse daege. Nou zal dat wel weer een bietjie overdreve zijn, maor 't beur wel-is dat 't weer dan al een bietjie voorjaersachtig aandoet. Nae een lange winter mè waainig echt winterweer en veul regen en mist en aandere naorighaaid kà je wel is opsnakke naer wat milder weer en 'n lekker zonnechie. Je wordt daer bepaold een bietjie een aander mens van. Je lôöp al is naer de baareging om is in de bande và je fiets te nijpe, en je praot is tegen 'm. Je kijk mè raaikhaalzend verlange uit naer d'n dag dà je weer is op kan stappe om een ritjie deur de polder te gaon maoke.

In vroegere jaere was 'r nog een aander verschijnsel wat in dut jaergetij de kop op begon te steke. Dat hê 'k aaltijd een meraokels zurgelijk verschijnsel gevonge. In 't hôôd van de huisvrouwe ontsting dan 'n gevoel van onbehaoge en schrikkerighaaid. As ze in d'n huis om d'r heen keke, dan vonge ze dat aalles weer is goed uitgemest mos worde. 't Had wà kolderieks zà 'k mor zegge, aanvalle van vrêeselijke schôônmaokwoeje. De schudbedde, die we toe nog hadde, wiere naer buitene gesleept en krece raoke klappe op d'r puchel met de matteklopper. Hêel d'n huis rook naer de boenwas en spiritus. 't Zaail wier gevreve en was zô glad dà me uit mosse kijke om nie onderuit te gaon. Wij as jonges wisse dan ok nie, weer of gêên weer, hoe gaauw we weg mosse komme. Die wilde blik in de ôôge van onze moeders konne me zôôgezeed nie verdraoge. Ze wazze in die tijd ok knappies krikkezerig en kort voor de kar. We liepe aaltijd en overaal in de weeg. De koiërlatte neme was dan aareg verstandig.

De weke dat deuze raozernij aan de gang was, gonge gelukkig ok weer verbij, doch de naeweeë liete d'r aaige wel degelijk voele. We mogge bekant nieuwers meer komme, want de voldoening van de grôte schôômaok mos zôôlang mogelijk bewaord blijve. 'k Weet ok nog dà me wel is knappies kou hebbe geleeje. Nae die rampeweke gong naomelijk de pijp van de kachel en wier d'r nie meer gestookt. Gelukkig is t'r in onze medèrne tijd van deuze grille gêên spraoke meer. We hebbe in onze huize centraole verwaareming en gêên klopkleêje en schudbedde meer. De matteklopper is verdwene. Maor 't weer, neeje, daer is niks aan veraanderd. 't Kan vrieze en dooie, sturreme en regene. Eên ding stao vast, 't wor weer zeumer. Wat zit ik daer à weer naer uit te kijke.

Jan van der Vlies.